

Hermanis Paukšs

SUSURIŅŠ UN ZIEMEĻVĒJŠ (leļļu luga)

DARBOJAS:

SUSURIŅŠ
KRAUKLIS
ZIEMEĻVĒJŠ

1. CĒLIENS

KLAIŠ RUDENĪGS LAUKS. KRAUKLIS LĒKĀ PA LAUKU, KNĀBĀDAMS SĒKLAS UN MEKLĒDAMS TĀRPUS. DZIED SAVĀ NODABĀ BEZRŪPĪGU DZIESMIŅU. PARĀDĀS SUSURIŅŠ. APTUPSTAS UN KLAUSĀ. KRAUKLIS BEIDZ DZIEDĀT UN PAŠKIELĒ UZ SUSURIŅU. TURPINA MIELOTIES.

Susuriņš (uzmanīgi noklepojas). Labdien.

Krauklis. Labdien, labdien. (Turpina lēkāt pa lauku.)

Susuriņš. Tu tik skaisti dziedāji...

Krauklis (apstājas). Vai patiešām skaisti?

Susuriņš. Man ļoti patika.

Krauklis. Priecājos, priecājos. Parasti gan runā, ka man esot riebīga balss. Karr!

Susuriņš. Nē, nē, tas nav tiesa!

Krauklis. Karr! Varbūt tu gribi, lai es vēl kaut ko nodziedu?

Susuriņš. Jā, labprāt, ja tevi tas neapgrūtina.

Krauklis. Karr! Tas mani neapgrūtina, bet es nupat kā jau dziedāju. Pārāk bieži dziedāt ir kaitīgi. Karr! (Pielec pie Susuriņa.) Un kas tu tāds esi?

Susuriņš. Susuriņš.

Krauklis. Susuriņš. Karr! Bet es esmu krauklis.

ABI PALOKĀS VIENS PRET OTRU.

Susuriņš. Vai tu te dzīvo?

Krauklis. Nē, es te ēdu. Karr! Vai tu arī nāci pamieloties ar tārpiem?

Susuriņš. Nē, es tārpus neēdu. Es atnācu tāpēc... tāpēc, ka gribu te uzbūvēt ziemai mājiņu.

Krauklis. Interesanti, karr! Bet kāpēc tieši te, karr? Kāpēc, karr, klajā laukā?

Susuriņš. Mežā vairs nav vietas.

Krauklis. Tā, karr? Tiešām, karr?

Susuriņš. Jā, tur stāv mājiņa pie mājiņas, bet te, es skatos, nav nevienas.

Krauklis. Nav gan, karr! Patiešām nav.

Susuriņš. Un kur it tava ziemas mājiņa?

Krauklis. Mana, karr? Man tādas nav, karr!

Susuriņš. Bet kur tad tu paliksi pa ziemu?

Krauklis. Pilsētā, karr. Kādā skurstenī, karr! Tur ir tik silti... (Sapņaini.) karr... Vai arī bēniņos, karr... Piespiedīšos pie skursteņa un snaudišu, karr... (Sāk dziedāt dziesmu.) Tā ja, karr...

Susuriņš. Jauki. To es teicu par dziesmu.

Krauklis. Prieks dzirdēt, karr. Bet tev es teikšu kā draugam, karr... Vai mēs jau būtu sadraudzējušies, karr?

Susuriņš. Es nezinu...

Krauklis. Nu skaidrs, ka tā! Karr! Un tāpēc es tev teikšu kā draugam – necel te uz lauka mājiņu, karr!

Susuriņš. Kāpēc?

Krauklis. Tāpēc, ka drīz sāks pūst briesmīgais ziemeļvējš, karr! Viņš drāzīsies laukam pāri kā traks! Karr! Un te nav pat viena koka, kas viņu aizturētu, karr! Viņš nopostīs tavu mājiņu. Tā ja, karr!

Susuriņš. Vai tiešām viņš ir tik briesmīgs?

Krauklis. Ļoti briesmīgs, karr! Viņš reiz metās man virsū, karr! Tas bija šajā pašā laukā, karr! Spalvas vien putēja, karr! Es knapi izglābos, karr!

Susuriņš. Cik šausmīgi... Bet es uzcelšu tādu mazu mazītiņu mājiņu. Varbūt, ka viņš to nemaz nepamanīs?

Krauklis. Ko nezinu, nezinu, karr! Es tevi brīdināju kā draugu.

Susuriņš. Paldies.

Krauklis. Bet nu es esmu pieēdies, karr! Nu es lidošu, karr! Mazliet jāpasnauž... (Žāvājas.) Ka-arr... Paliec sveiks, susuriņ!

Susuriņš. Uzredzēšanos.

Krauklis. Uzredzēšanos, karr! (Aizlido.)

Susuriņš. Briesmīgais ziemeļvējš... Bet kur citur lai es ceļu savu mājiņu?... Nav jau kur... Eh, celšu vien tepat. Varbūt tiešām nepamanīs. (Dziedādams uzceļ no žagariņiem mājiņu.) Nu?... Jauka... Un nav jau nemaz tik liela... Gan būs labi... (Ielien mājiņā.)

TĀLUMĀ ATSKAN ŠŅĀKOŅA. DEBESIS KĻŪST ZILGANPELĒKAS. ŠŅĀKOŅA PIENEMAS SPĒKĀ. ZIEMEĻVĒJŠ TUVOJAS. BEIDZOT TAS IR KLĀT.

Ziemeļvējš. Stāt!

ŠŅĀKOŅA PIEKLUST.

Ziemeļvējš. Ei! Kas te par čupu man priekšā?!

Susuriņš (izlien no mājiņas). Labdien... Vai te kāds ir?...

Ziemeļvējš. Jā, te esmu es – ziemeļvējš! Ohoho!

Susuriņš. Es esmu susuriņš...

Ziemeļvējš. Susuriņš! (Smejas.) Ha-ha-hā! Susuriņš! Vai tā ir tava sprunguļu čupa, kas man te maisās pa kājām?

Susuriņš. Tā ir mana mājiņa...

Ziemeļvējš. Tad vāc to prom! Ohohoho!

Susuriņš. Bet kur lai es to lieku?

Ziemeļvējš. Kas man par daļu! Kur gribi, tur liec! Lai tā vairs nemaisītos man pa kājām!

Susuriņš. Bet kur tad es ziemā dzīvošu?

Ziemeļvējš. Kas man par daļu! Ohohoho! Tu te vēl izrunāsies! Piesargies, susuriņ! Sargies!!!

ATSKAN ŠŅĀKOŅA.

Susuriņš. Vai!... (Iebēg mājiņā.)

ŠŅĀKOŅA UN ZIEMEĻVĒJA SMIEKLI. SUSURIŅA MĀJIŅA SĀK DREBĒT. ZIEMEĻVĒJA DZIESMA. MĀJIŅA IZJŪK, UN ŽAGARI AIZLIDO PA GAISU.

Susuriņš. Mana mājiņa!... Mana mājiņa!...

Ziemeļvējš. Ha-ha-hā, susuriņ! Kur nu ir tava mājiņa? Nav vairs mājiņas, Susuriņ! Ho-ho-ho! Staigā laimīgs, susuriņ! A-ha-hā!

ŠŅĀKOŅA ATTĀLINĀS, LĪDZ PAVISAM NOKLUST. DEBESIS KĻŪST GAIŠĀKAS. SUSURIŅŠ BĒDĪGS NOSEŽAS ZEMĒ.

Susuriņš. Mana mājiņa...

TĀLUMĀ IESKANAS BEZRŪPĪGĀ KRAUKĻA DZIESMIŅĀ, LĪDZ PARĀDĀS ARĪ VIŅŠ PATS.

Krauklis. Karr, susuriņ! Sveiks!

Susuriņš. Labdien, kraukli.

Krauklis. Ko tu tāds bēdīgs, karr? Paskaties uz mani – re, cik es esmu bezbēdīgs!

Susuriņš. Man ir grūti būt priecīgam...

Krauklis. Ej, ej – kas tad nu, karr?

Susuriņš. Ziemeļvējš izpostīja manu mājiņu.

Krauklis. Ā re, ko es teicu?

Susuriņš. Un es taču uzcēlu tādu mazu maziņu... Bet viņš tomēr pamanīja...

Krauklis. Karr... Man kā draugam tev vajadzētu tagad palīdzēt... Bet kā lai es palīdzu, ko? Karr?

Susuriņš. Es nezinu...

Krauklis. Es arī nezinu... Karr... Varbūt uzdziedāt kaut ko?

Susuriņš. Man kaut kā prāts nemaz nenesas uz dziedāšanu...

Krauklis. Tas nekas, karr! Tev nemaz nav jādzied! Es dziedāšu, bet tu sēdi un klausies, karr!

Susuriņš. Tu nedusmojies... bet es... bet man... man prāts arī uz klausīšanos nenesas...

Krauklis. Karr! Bet tev taču patika mana dziedāšana!

Susuriņš. Nu protams! Bet dziesmas man gribas klausīties tikai tad, kad ir priecīgs prāts. Tagad mans prāts ir pavisam bēdīgs.

Krauklis. Aplam, karr! Dziesma palīdz gan priecāties, gan bēdāties! Bet, ja tu nevēlies, es nedziedāšu. Es tiešām nezinu, kā tev palīdzēt...

Susuriņš. Es arī ne...

Krauklis. Ko nu darīsim?

Susuriņš. Varbūt man uzcelt jaunu mājiņu, ko? Varbūt, ka ziemeļvējš te vairs neskrien pāri? Viņš taču reiz jau te bija!

Krauklis. Nu... es tiešām nezinu.

Susuriņš. Kas ir ziemeļvējam viens tāds lauks? Viņš taču skrien pa visu pasauli. Un visu pasauli apskriet – tā nav joka lieta. Tur vajag daudz laika.

Krauklis. Tā ir, karr! Tā tiešām ir! Es vēl ne reizes neesmu pasaulei riņķī apskrējis!

Susuriņš. Tātad tu arī domā, ka viņš vairs neatgriezīsies?

Krauklis. To nevar zināt, karr... Ziemeļvējš skrien ļoti ātri. Viņš laižas ātrāk par visātrāko kraukli. Tā gan, karr!

Susuriņš. Bet ko citu lai es daru?

Krauklis. Nezinu gan, karr...

Susuriņš (apņēmīgi). Es tomēr mēģināšu vēlreiz.

Krauklis. Varbūt labāk nāc pie manis uz pilsētu, karr? Dzīvosim abi skurstenī.

Susuriņš. Es nevaru dzīvot skurstenī. Paldies tev par piedāvājumu, bet tas nav manā dabā. Es celšu savu mājiņu tepat.

Krauklis. Kā gribi, karr! Kā gribi! Pagaidi, susuriņ! Karr! No kā tu cēli savu mājiņu?

Susuriņš. No žagariņiem

Krauklis. Karr...

Susuriņš. Vai tas nebija labi? Bet es neko lielāku nevaru pacelt.

Krauklis. Netraucē, karr... Es domāju... Izdomāju, karr! Nudien izdomāju!... Vai gribi dzirdēt labu padomu, karr?

Susuriņš. Protams.

Krauklis. Tad klausies, karr! Sastiprini savu mājiņu ar māliem. Tā būs labāk, karr! Tad tā stingrāk turēsies kopā. Vai ne?

Susuriņš. Laikam gan...

Krauklis. Nu protams, ka tā, karr! Sastiprini ar māliem, karr!

Susuriņš. Paldies, kraukli – tā būs arī siltāk!

Krauklis. Nu protams, karr! Nu protams! Vai tagad tava oma ir uzlabojusies, karr?

Susuriņš. Jā – tagad es esmu pavisam cits susuriņš. Paldies tev, kraukli!

Krauklis. Nav par ko, karr! Nav par ko! Vai tagad drīkstu tev uzdziedāt, karr? Lai darbs labāk sokas!

Susuriņš. Jā!

ABI DZIED. SUSURIŅŠ UZBŪVĒ MĀJIŅU.

Susuriņš. Gatavs ir.

Krauklis. Brīnišķīgi, karr! Vai mana dziedāšana tev palīdzēja?

Susuriņš. Nu protams!

Krauklis. Pricājos, karr! Tu gan dziedāji līdz, bet tas mani it nemaz netraucēja. Es laikam patiešām lieliski dziedu, karr?

Susuriņš. Jā, man patiešām patīk.

Krauklis. Es saprotu, ka man tagad vajadzētu vēl mazliet pie tevis uzkavēties, bet es tomēr lidošu, karr.

Susuriņš. Lido vien. Mēs taču tik un tā vēl satiksimies.

Krauklis. Nu protams, karr. Bet tagad es došos arī citus iepriecēt ar savu dziedāšanu.

Nav godīgi, ka tev vienam tas prieks tiek. Lai arī tu esi mans draugs, karr!

Susuriņš. Protams. Es neesmu nenovīdīgs.

Krauklis. Tad visu labu, karr!

Susuriņš. Uzredzēšanos, kraukli!

KRAUKLIS AIZLIDO. SĀKAS ZIEMEĻVĒJA ŠŅĀKŠANA. DEBESIS SATUMST.

Susuriņš. Vai manu!... Tas laikam atkal ir ziemeļvējš... Izturi, mājiņa!... Lūdzu, izturi... Bet vislabāk būt, ja viņš mani šoreiz tomēr nepamanītu. (Iešmauc mājiņā.)

ZIEMEĻVĒJŠ IR KLĀT.

Ziemeļvējš. Stāt!

ŠŅĀKOŅA APKLUST.

Ziemeļvējš. Ohoho! Atkal kaut kāda čupa! Ehehehe! Vai tu tas esi, susuriņ? Lien ārā! Susuriņš (iznāk). Es...

Ziemeļvējš. Ohohoho! Tu nu gan esi bezkaunīgs!

Susuriņš. Es neesmu bezkaunīgs. Man vienkārši nav, kur uzcelt mājiņu.

Ziemeļvējš. Uhuhuhū! Tas mani neinteresē! Tas mani it nemaz neinteresē. Ohohoho!

Prom no mana lauka! Prom, susuriņ! Dzirdi?

Susuriņš. Lūdzu, uzklausi mani, mīļais ziemeļvēj!

Ziemeļvējš. Ir nedomāju tevi uzklausi! Ohohoho! Uz priekšu!

SACEĻAS ŠAUSMĪGA ŠŅĀKOŅA.

Susuriņš. Vai! (Iebēg mājiņā.)

ZIEMEĻVĒJŠ PŪLAS, CIK SPĒKA, SUSURIŅA MĀJIŅA ŠĶOBĀS UN LĪGOJAS, BET NEIZJŪK.

Ziemeļvējš. Stāt!

ŠŅĀKOŅA NOKLUST.

Ziemeļvējš. Kas tad tie par jokiem!... Ei, susuriņ! Lien ārā!

SUSURIŅŠ IZLIEN.

Ziemeļvējš. Stāsti – no kā tu esi uzbūvējis savu mājiņu?

Susuriņš. No žagariem.

Ziemeļvējš. Nemelo, susuriņ! Ohohoho! Slikti klāsies!

Susuriņš. Es nemeloju. Es to uzcēlu no žagariem, ko sastiprināju ar māliem.

Ziemeļvējš. Ar māliem? Ak ar māliem?! Tos es tev tūlīt ar lietu atmieksēšu!
Ehehehei! Uz priekšu!

SĀKAS ŠŅĀKOŅA.

Susuriņš. Ai! (Iebēg mājiņā.)

SĀKAS NEGANTS LIETUS UN VĒJŠ. SUSURIŅA MĀJIŅA SĀK JUKT.
ZIEMEĻVĒJŠ GAVILĒ UN DZIED. ŽAGARI AIZLIDO PA GAISU.

Susuriņš. Nu, ko tu izdarīji!... Mana mājiņa!... Ko tu izdarīji!...

Ziemeļvējš. Ehehehei, susuriņ! Tā tev vajag! Nelien uz mana lauka! Ohohoho!
(Aizdrāžas tālāk.)

ZIEMEĻVĒJA ŠŅĀKOŅA IZGAIST TĀLUMĀ. SUSURIŅŠ BĒDĪGS SĒŽ. UZLEC
KRAUKLIS.

Krauklis. Sveiks, susuriņ!

Susuriņš. Labdien, kraukli.

Krauklis. Es esmu galīgi neomā, karr! Vai vari iedomāties – neviens negribēja mani
klausīties!

Susuriņš. Tas nevar būt.

Krauklis. Karr! Tā nu tas tomēr ir... Es aizlidoju uz mežu un sāku skaisti dziedāt, bet
visi sāka kliegt uz mani, lai es izbeidzot ķērk. Karr! Vai tu vari iedomāties?

Susuriņš. Patiešām nesaprotu. Man ļoti patīk, kā tu dziedi.

Krauklis. Karr! Tev acīmredzot ir sevišķi smalka muzikālā dzirde.

Susuriņš. Nu ko tu...

Krauklis. Karr! Nemaz nekautrējies! Es zinu, ka tā tas ir. Tāpēc jau arī tev vienīgajam
patīk, kā es dziedu. Bet tu neizskaties sevišķi priecīgs, karr!

Susuriņš. Kā tad. Ziemeļvējš atkal izārdīja manu mājiņu.

Krauklis. Karr! Kā tad tā? Tu to tik labi sastiprināji ar māliem!

Susuriņš. Es jau pats biju vainīgs – izstāstīju ziemeļvējam, ka žagari ir sastiprināti ar
māliem...

Krauklis. Karr!

Susuriņš. Nu, un viņš ņēma un ar lietu tos izmieksēja.

Krauklis. Karr!... Tas nu gan nebija gudri darīts.

Susuriņš. Pats saprotu... Bet ko lai iesāk?

Krauklis. Par tevi es vēl nezinu, karr. Bet man, manuprāt, vajadzētu jau doties uz pilsētu, karr! Es ceru, ka vismaz tur atradīšu klausītājus ar smalkām muzikālajām dzirdēm. Kā tu domā, karr?

Susuriņš. Droši vien.

Krauklis. Tā es arī darīšu. Karr! Bet ko darīsi tu?

Susuriņš. Es laikam atgriezīšos mežā... Varbūt, ka tomēr atrodu tur kādu brīvu vietīņu savai mājiņai...

Krauklis. Tas būs prātīgi darīts. Karr! Ar ziemeļvēju tu netiksi galā. Mēs varētu kādu gabaliņu iet kopā, karr?

Susuriņš. Nu protams.

Krauklis. Ejam! Karr! Neskumsti, susuriņ, gan būs labi! Karr!

VIŅI AIZIET. KRAUKLIS BRAŠI DZIED. SUSURIŅŠ VIŅAM REIZĒM PIEBALSO.

2. CĒLIENS

TAS PATS LAUKS. SĒŽ SUSURIŅŠ. PARĀDĀS KRAUKLIS.

Krauklis. Ko es redzu – susuriņ! Karr!

Susuriņš. Labdien, kraukli.

Krauklis. Neizskatās, ka tu ļoti priecātos, mani ieraudzījis.

Susuriņš. Es priecājos, bet man ir arī skumji.

Krauklis. Karr... Par ko tu skumsti, susuriņ?

Susuriņš. Redzi... mežā ir aizņemtas itin visas vietīņas. Visi gatavojas ziemai. Un visi savas mājiņas jau ir sacēluši... Tik vien brīvas vietas palicis, kā uz takām... Bet nevaru taču es savu mājiņu celt uz takas.

Krauklis. Prātīgi jau nu tas nebūtu, karr.

Susuriņš. Es arī tā nospriedu...

Krauklis. Un ko nu?

Susuriņš. Un nu es te sēžu...

Krauklis. Man arī negāja lāgā... izrādās, ka arī pilsētā nav neviena paša ar smalku muzikālo dzirdi...

Susuriņš. Vai arī tur neviens negribēja klausīties tavā dziedāšanā?

Krauklis. Tā bija gan, karr! Viens zvirbulis man gandrīz ieknāba acī! Karr! Lai gan pats neko vairāk par čiepstēšanu neprot. Vai nav briesmīgi, karr?

Susuriņš. Briesmīgi gan, jā...

Krauklis. Un tad es nolēmu, ka turpmāk dziedāšu vienīgi tev. Ko tu par to saki, karr?

Susuriņš. Tas būtu jauki. Bet, ja es ziemā nosalšu, tad baidos, ka nevarēšu tevī klausīties.

Krauklis. Tā gan, karr... Bet tu nāc man līdzī uz pilsētu. Sēdēsim abi divi skurstenī, un tu klausīsies, kā es dziedu, karr?

Susuriņš. Nekas neiznāks... Es tik augstu neuzrāpšos... Un, ja arī uzrāpšos, tad nevarēšu noturēties pie skursteņa sienām un noteikti ievēlšos kādā plīti. Tas būs vēl bēdīgāk.

Krauklis. Tā gan, karr... tā gan... Karr! Vai zini – es kaut ko izdomāju!

Susuriņš. Ko tad?

Krauklis. Tu uzbūvē sev mājiņu no žagariem, kas ir stingri sadzīti zemē. Tad ziemeļvējš tos neaizpūtīs, bet lietus neizmiešķēs. Karr?

Susuriņš. Tas varbūt nebūtu slikti... Bet es nespēju žagarus tik dziļi iedzīt zemē.

Krauklis. Karr! Lai notiek! Man gan daudz labāk patīk dziedāt, bet es tev palīdzēšu. Draugam taču jāpalīdz. Vai ne, karr?

Susuriņš. Tu esi ļoti labs.

Krauklis. Karr! Es vienkārši izdomāju, ka varēšu reizē strādāt un dziedāt. Karr! Ķersimies tik pie darba!

ABI DZIEDĀDAMI STRĀDĀ. SUSURIŅŠ NES ŽAGARUS, BET KRAUKLIS AR KNĀBI TOS STINGRI SADZEN ZEMĒ.

Krauklis. Kārtībā! Karr!

Susuriņš. Paldies.

Krauklis. Nav ko pateikties, karr! Man tas tīri labi patika. Bet līdīsim nu mājiņā iekšā, un es bez kavēšanās tev kaut ko uzdziedāšu. Karr!

TĀLUMĀ IESKANAS ZIEMEĻVĒJA ŠŅĀKŠANA.

Susuriņš. Nez, vai no tā kas tagad sanāks. Dzirdi – šurp drāžas ziemeļvējš!

Krauklis. Karr, cik briesmīgi... Muksim nu abi žigli iekšā!

ABI IEBĒG MĀJIŅĀ. PIEDRĀŽAS ZIEMEĻVĒJŠ.

Ziemeļvējš. Ho-ho-ho! Tas nu ir par daudz! Lien ārā, susuriņ!

Susuriņš. Nelīdīšu...

Ziemeļvējš. Ko?!... Ehehehē! Sargies, susuriņ!

SACEĻAS BRIESMĪGA ŠŅĀKOŅA. ZIEMEĻVĒJŠ PŪLAS SAGĀZT MĀJIŅU, BET TAS VIŅAM NEIZDODAS. ZIEMEĻVĒJŠ PIERIMST.

Ziemeļvējš. Ha-ha-ha-ā!... Vai tu atkal esi sastiprinājis savu būdu ar māliem? Atbildi, susuriņ!

Susuriņš. Nē!

Ziemeļvējš. Nemelo, susuriņ! Nemelo! Tūlīt izmiešķēsim! Ohoho!

SĀKAS VĒJŠ UN LIETUS, BET SUSURIŅA MĀJIŅA STĀV KĀ STĀVĒJUSI. PĒC VELTĪGĀM PŪLĒM ZIEMEĻVĒJŠ ATKAL PIERIMST.

Ziemeļvējš. Aizvāc savu sprunguļu čupu, susuriņ! Tas ir mans lauks!

Susuriņš. Tas nav tavs lauks! Tev ir diezgan daudz vietas debesīs!

Ziemeļvējš. Ko?! Ohohoho! Tu mani vēl mācīsi! Piesargies, susuriņ!

Susuriņš. Nu kā tu nesaproti, ka ziemā es nosalšu bez mājiņas! Un visas citas vietas jau ir aizņemtas!

Ziemeļvējš. Tu neklausīsi?

Susuriņš. Nē.

Ziemeļvējš. Nu, tad vaino pats sevi, susuriņ! Ha-ha-hā! Vaino pats sevi! Ohohoho!

SACEĻAS NEGANTS VĒJŠ. GRAND PĒRKONS. ZIBENO, LĪDZ BEIDZOT ZIBENS
IESPER SUSURIŅA MĀJIŅĀ UN TĀ AIZDEGAS.

Krauklis. Karr! Degam! Glābjas, kas var! (Tiek aizrauts pa gaisu.)

IZSKRIEN SUSURIŅŠ UN PIEPLOK PIE ZEMES.

Ziemeļvējš. Tu pats to gribēji, susuriņ! Ha-ha-hā! Paliec sveiks, susuriņ! Hohoho!
Susuriņ!...

ZIEMEĻVĒJŠ DZIEDĀDAMS AIZDRĀŽAS, NO MĀJIŅAS PĀRI PALIEK TIKAI
PELNI.

Susuriņš (pielec kājās). Kraukli! Kur tu esi?... Kraukli!... Uh, nelietīgais ziemeļvējš!...

PARĀDĀS KRAUKLIS.

Krauklis. Karr...

Susuriņš. Kraukli!... Tu sveiks un vesels?!

Krauklis. Tā rādās, karr! Par laimi, es iekritu kaut kādā bedrē, un ziemeļvējš man pārdrāzās pāri... Karr... Bet izpluinīts gan esmu pamatīgi... (Sāk kārtot spalvas.)

Susuriņš. Es izdomāju.

Krauklis. Karr? Ko tu esi izdomājis? Vai tev vēl nepietiek?

Susuriņš. Nē, es nepadošos.

Krauklis. Karr! tu taču jau trīsreiz pārliecinājies, ka pret ziemeļvēju cīnīties ir vēltīgi!

Susuriņš. Nē. Šoreiz viņš mani nepieņems.

Krauklis. Ko tad tu tādu esi izdomājis, karr?

Susuriņš. Es izrakšu sev māju zemē.

Krauklis. Kā – kāju zemē, karr?

Susuriņš. Nu, vai tad tu nesaproti? Izrakšu sev ērtu aliņu! Kā man tas ātrāk prātā neienāca!

Krauklis. Un vai tu domā, ka no turienes viņš tevi nedabūs ārā?

Susuriņš. Bet tu taču pats stāstīji, ka iekriti bedrē un ziemeļvējš tev pārdrāzās pāri.

Krauklis. Tā gan, susuriņ... karr...

Susuriņš. Un, ja es izveidošu savu mājiņu zem zemes, ziemeļvējš arī tai, neko ļaunu nenodarīdams, pārdrāzīsies pāri.

Krauklis. Var jau būt, susuriņ, var jau būt...

Susuriņš. Tu redzēsi!

Krauklis. Nē, to tu neprasi, lai es te palieku un skatos, karr! Man pilnīgi pietiek ar vienu reizi!

Susuriņš. Pie darba! (Dziedādams sāk rakt.)

KRAUKLIS VIŅAM PIEBIEDROJAS.

Susuriņš. Kārtībā. Līdīsim nu iekšā!

TĀLUMĀ IESKANAS ZIEMEĻVĒJA ŠŅĀKŠANA.

Susuriņš. Pats pēdējais laiks. Ziemeļvējš nāk.

Krauklis. Nu nē, susuriņ – cīnies vien pats! Es labāk nogaidīšu kādā drošākā vietā, līdz viņš aizjoņo, karr! Lai tev labi veicas, susuriņ! Karr! (Aizlido.)

UZDRĀŽAS ZIEMEĻVĒJŠ UN SĀK RIŅĶOT PA LAUKU.

Ziemeļvējš. Aha-ha-hā!... Susuriņ!... Kur tu esi, susuriņ?... Nav! Ha-ha-hā! Nav!... Nobijās susuriņš! Ha-ha-hā! Es esmu uzvarējis, tu knisli! Ha-ha-hā! (Dziedādams aizjoņo.)

SUSURIŅŠ PABĀŽ GALVU. ATLEC KRAUKLIS.

Krauklis. Susuriņ!... Karr! Susuriņ!...

Susuriņš (izlien). Vai nu tu redzi?

Krauklis. Susuriņ... Karr! Tu nu gan esi gudrs...

Susuriņš. Es jau pats to, nez, vai būtu izdomājis... Bet, kad tu man pastāstīji par to, kā iekriti bedrē...

Krauklis. Nē, susuriņ! Karr! Tu esi gudrs un drosmīgs... Ak, karr... ja es būtu tik drosmīgs kā tu... es tagad noteikti jau uzstātos ar koncertiem siltajās zemēs... karr... Bet nu nekā...

Susuriņš. Tu varētu ziemu pavadīt pie manis. Pats redzēji, ka mana mājiņa ir droša. Tur tu varētu dziedāt, bet es klausītos.

Krauklis. Nē, susuriņ... Es esmu pārāk pieradis pie sava skursteņa... Karr... Bēdīgi jau man tur būs bez tevis... Tu taču esi ne tikai mans draugs, bet arī mana publika... Karr... Bet tagad es gan tev kaut ko nodziedāšu!

Susuriņš. Labi!

Krauklis. Un tu drīksti man šur tur piebalsot.

Susuriņš. Paldies.

ABI DZIED.

Krauklis. Karr... Tas ir viss.

Susuriņš. Neskumsti. Mēs pavasarī atkal tiksimies. Un būsīm kopā līdz nākamajai
ziemai.

Krauklis. Tā gan, susuriņ, tā gan... Nu tad – karr! Līdz pavasarim!

Susuriņš. Līdz pavasarim, kraukli!

Krauklis. Līdz pavasarim, drosmīgo susuriņ! (Aizlido.)

SUSURIŅŠ STĀV UN MĀJ AR ĶEPIŅU.